

Argument

Egon, Mona, Tibi, Pilu, Gabi, Válvarez. Seria *Vlad Lupu* îi face să vorbească pe rând. De data aceasta, Tibi, medicul, chirurgul, fostul director de spital.

În adolescență credeau cu pasiune că umorul negru îi va salva din cenușiul sufocant al societății socialiste multilateral dezvoltate.

În noua lume, viața i-a împins în direcții opuse pe scara prestigiilor sociale.

Pe unii în sus, pe alții în jos.

Totuși, fiecare ascunde un secret care îl apropie, chiar fără să vrea, ca sub efectul unei forțe magnetice, de cel mai ciudat și mai misterios dintre ei: Vlad.

Vlad Lupu, arheologul care se încăpățânează să dezgroape scheletele trecutului. Și care dovedește cum, întotdeauna, crime vechi se întorc ca un bumerang în inima prezentului.

Egon, Mona, Tibi, Pilu, Gabi, Válvarez, Vlad: dincolo de orice, au rămas Parazitul prietenos.

1

Vă mulțumesc, stimată domnișoară Karina.

Cum? Nu așa?

Nu așa vă cheamă?

Bun, dar scria pe plic... Prin bunăvoința domnișoarei Karina...

Tembelul de Egon.

Mii de scuze!

Da, și pentru dulapul ăsta de care v-ați lovit. Pe care l-ați făcut să zornăie din toate geamurile. A, nu, sigur, he, he, bineînțeles că nu, bineînțeles că nu l-am pus intenționat în calea dumneavoastră. Dar ce gazdă nu s-ar simți vinovată?

Ce sunt astea? Ce este expus în acest dulap de metal, doi pe doi? Pe rafturile lui de sticlă? V-ați prins, nu? Sunt aici ustensile vechi, ce-am mai găsit, ici-colo, în depozitele spitalului.

De la înființare? Chiar mai vechi.

Vă dați seama, când l-au dotat, pe la începutul anilor '70, au folosit tot ce aveau la îndemână. De pildă, stetoscoape sau termometre, sovietice, din anii '50. Pe cutia de ace de seringă, exact, pe care o vedeți acolo, în colț, chiar e gravat, deasupra numărului de inventar, „Spitalul raional – Orașul Stalin”.

În altă ordine de idei, m-a impresionat.

De când ne-am auzit la telefon.

Caracterul dumneavoastră, vreau să spun.

Decis și precis, foarte occidental.

Adică abia ați descins în Brașov și ați vrut să ne vedem, ca să-mi dați pachetul de la Gogo.

Da, interesant. Interesant și ciudat. Nu v-a mai dat nimic altceva pentru mine, vre-o scrisoare, vreun mesaj? Numai pachetul? E vorba despre, da, nu, nu e nici o problemă să vă spun. Un film, o miniserie. Daneză, vorbită în germană, căreia el s-a ostenit să-i pună subtitrarea în românește.

Să fi făcut asta special pentru mine?

E adevărat, am fost extrem de apropiați, încă de mici.

Mai apropiați de atât, nu se poate, he, he.

Deci, mi-ați plăcut. V-ați asumat o sarcină și v-ați achitat de ea. Prompt.

Așa ceva nu prea vezi pe la noi.

Să vă povestesc ceva. O să vi se pară greu de crezut. Chiar în dimineața asta. Trec pe lângă ditamai salvarea, trasă, așa, în dorul lelii, în stația de taxiuri. Opresc, mă dau jos din mașină, mă uit. În cabină, nimeni. Dinăuntru se auzea stația, care chema, sugrumată de dispare, un echipaj.

Ceva mai încolo, laolaltă, taximetriștii. Toți cu pahare de abur, asta, de plastic, aburinde, în mâini. În salopetele lor roșii, cu SALVARE scris cu caractere reflectorizante pe spate, doi infirmieri pe care-i cunosc. Din întâmplare, fiindcă ei se schimbă tot timpul, e rulaj mare, puțini rezistă. Unul, Stoica, și celebrul nea Nae, zis, nu știu de ce, mă iertați, Coițe. Ce să-i facem? Umor medical de proastă calitate. Într-un timp lucra la morgă.

Îl apuc de umăr:

– Mă, Coițe, ce naiba faci aici? Voi nu sunteți la program? În misiune? Vă cheamăăștia de la dispecerat, am auzit eu și voi n-auziți. Dacă moare, mă, cineva cu zile, din cauza voastră?

Se întoarce, se uită mirat la mine.

Cu superioritate.

Ridică o sprânceană, a nu-ești-tu-șeful-nostru, ceea ce e adevărat, Salvarea e separată, nu e sub direcția spitalului. De asemenea, sprânceana lui transmite: tu-nu-mai-ești-director-deci-nu-mai-ești-nimic. Și apoi, cu o ultimă tresărire, imperceptibilă: ai-idee-cât-de-prost-suntem-plătiți?

Totuși, nu-mi spune asta. Ridică filozofic paharul, în care să presupunem, ca să ne liniștim conștiința, că era cafea, nu vin fiert, și, cu moaca aia a lui, trebuie să vi-l imaginați, obraji scofâlciți, nerași, dantură demolată, o chică din asta sură, soioasă ieșindu-i de sub fes, rânjește la mine:

– Dar piară oamenii cu toți, s-or naște iarăși oameni!

Vă vine să credeți?

S-ar putea să descoperim că, judecând global, poezia face societății mai mult rău decât bine...

Ați luat micul dejun? Pentru asta, trebuie să coborâm la subsol. Dar e curat, e sigur, nu vă faceți probleme. Poate doar mirosul de dezinfectant... Oricum, chiar dacă nu vă e foame, am să vă rog să-mi țineți companie. M-am obișnuit să mănânc mai mult dimineața.

Am fi putut să ne întâlnim direct la bufet.

Dar voiam să vă arăt biroul meu. Birou și cabinet, da. Numai puțin, să-mi iau... Hei, unde e geanta? Ce Dumnezeu? Aici am pus-o... Geantă de umăr, așa, dreptunghiulară, cu nume de medicament pe ea, și cu o imagine din Rio.

E de la scumpul meu amic Marian Țuțuian. Știți, companiile farmaceutice organizează sesiuni de prezentare peste tot în lume.

Da, ei plătesc. E un fel de reciclare. Cu ocazia asta, maistrul Țuțuian a fost la Rio. Și, vedeți, s-a gândit și la mine.

Da' unde Sfântu' am pus-o?

Bine, asta nu cred că e necesar să înregistrați. N-ar fi mai bine să opriți chestia aia, deocamdată? Vă consumă bateriile degeaba.

Dacă am nevoie de gentuță la masă? Ha, ha, nu, nu venim cu tacâmurile sau cu termosul de-acasă, dacă la asta v-ați gândit.

Pur și simplu n-o las aici, în cabinet. Bine, sigur, închid. Dar geanta tot o iau cu mine.

Probabil puteți spune că e un tabiet. Un tic. Dar ce-am fi noi fără ticurile noastre?

Ca să-l parafrăzăm pe Coițe: Dar piară oamenii cu toți, s-or naște iarăși ticuri!

Hei, asta-i culmea! Ce putea să caute aici, sub chiuvetă? M-ați văzut dumeavoastră lăsând-o, când am intrat? Nu înțeleg cum...

Puteți înregistra în timp ce mergem? Așa, pur și simplu, prin chestia asta de la rever? Pot spune că sunteți foarte dotată, stimată domnișoară. Vedeți, generația mea are, cred, o suspiciune, așa, viscerală, față de orice chestie care înregistrează. Cei mai bătrâni decât noi nu înțeleg nimic din tehnologie. Celor tineri li se pare că le face parte din organism. Noi nu suntem nici cal, nici măgar și – nu, n-are rost să luăm liftul, până îl prindem, îmbătrânim – în plus, am asimilat toate psihozele epocii Ceașcă.

Dar încerc să mă controlez, să mă obișnuiesc. Așa că, fie și această cocardă electronică. Înregistrați-mă.

Aici e blocul operator, secția de anestezie. Vedeți diferența? Totul e relativ civilizată, dacă intrăm puțin pe etaj o să vedeți. Renovare cu fonduri europene. Nu sună bine? E pompos, îți dă, așa, încredere. „Cu fonduri europene”. Numai că s-au terminat, bată-le norocul, și etajele superioare au rămas în paragină. Mai rău ca pe vremuri.

Dacă vă plac chestiile horror, când ne întoarcem pe etajul meu vă arăt băile. Însă trebuie să aveți stomac pentru asta. Curat lagăr de concentrare.

Așa, așa, acuma ușoor, zâmbim, dăm din cap și mergem mai departe. Ați avut onoarea să treceți pe lângă distinsul nostru director, Marian Țuțuian. Nu vi se pare că rânjește ca o hienă din desenele animate?

Bun, acum ne continuăm coborârea. Știți, microfonul ăsta al dumneavoastră îmi amintește un anumit dispozitiv pentru cardiaci care-ți înregistrează ritmul circadian. Așa, ați înțeles: îți măsoară tensiunea, zi de vară până-n seară. Când veți dori să vă cunoașteți cu precizie starea generală a inimii, nu uitați: asta e unica investigație sigură.

După cum vedeți, am ajuns din nou în holul de la parter, de unde ați urcat dumneavoastră la mine. Și unde ați avut necazuri cu acest brav Fănică.

Ce spuneți? Că gardianul ăsta care seamănă cu Goofy se încăpățâna să vă oprească, în timp ce pe lângă el, la fel de în afara orelor de vizită, treceau tot felul de aparținători cu pungi pline de mâncare? Păi, înseamnă că îi strecurau câte o bancnotă, sau i-o strecuraseră deja, cu o ocazie anterioară.

Ce pot să fac? Tot sistemul ăsta de pază e făcut să le dea gardienilor ocazia să mai ciupească niște parale. Teoria sistemelor. Menirea lor e să se autoîntrețină. Altfel, când pungașii sau scandalagii chiar vor să intre în spital, să nu vă închipuiți că întâmpină vreo rezistență din partea lui Fănică. A, și, în plus: ați văzut găselnița asta cu supra-papucii de palstic? Toți ce mișcă trebuie să-și cumpere. Doi lei perechea, de unică folosință. De un albastru, așa, ultramarin. Capra moare de râie și baba se piaptână, cum spuneam în vremurile de aur ale Parazitului prietenos.

O, desigur, bineînțeles că e gheșeftul cuiva. Al escrocului de Țuțuian, fiți convinsă. Cum? Păi, firma care livrează papuci de plastic trebuie să fi trecut pe la el înainte. Pe la el prin buzunar.

Și uite așa, brusc, s-au mai ridicat puțin standardele europene!

În condițiile în care noi n-avem bandaje, apă oxigenată, aspirină...

Da, acum coborâm la subsol. Aici e bufetul și aici îmi iau eu de obicei – săru'-mâna, distinsă doamnă Mimi! – șvarțul de dimineață.

Nu vă alarmați. Zgomotul pe care-l auziți vine de la un aparat de sudură. Se fac reparații pe undeva. O să urmeze... ei, ce vă spuneam?... lovituri de baros. Dar ne înțelegem noi cumva.

Există încă un element care conturează peisajul sonor al acestui spațiu. Alarmerile mașinilor din parcurile de pe toate laturile spitalului. Mereu se declanșează câte una.

Bineînțeles, de cele mai multe ori din greșeală.

Din pură întâmplare.

Variatatea de țuțituri, de hăuieli, de vaiete și bocete electronice e cu adevărat impresionantă.

De ce să vă ascund, nici eu nu fac excepție. Mașina mea, vreau să spun. Și pe ea, câteodată, o lasă nervii. Dacă o recunosc, așa cum se recunosc după timbrul vocal puii de pinguin cu mamele lor, în vacarmul unei colonii de zeci de mii de exemplare? Bun-înțeles că o recunosc!

Deci, dragă domnișoară Corina, subiectul dumneavoastră principal este – hei, unde mi-am pus iar geanta?, a, bun, aici, atârnă de spătarul scaunului – marele meu, sau să spun marele nostru?, prieten. Când s-a întors la Brașov – cunoașteți, desigur, circumstanțele, presupun că sunteți mai documentată decât mine în privința dedesubturilor politice – m-am gândit că ne vom apropia din nou. Am fost să-l văd, după ce și-a instalat tabăra. Fundația pentru Investigații „Memorial”.